

Ontmoeting met Viathou Peletier, de cattle-whisperer van de Veluwe

In een keer vinden wij het besloten landgoed dat hoog op de Veluwe ligt op het op een na hoogste punt in de Veluwe, 76 meter boven NAP. Vanuit het huis van Viathou is het uitzicht adembenemend. Door de ramen kijken wij over diverse lagere en groene heuvelrijen met bossen en open stukken groene weiden richting westen. Het is 10.15u wanneer we aankomen en mist en regen hangen rond de heuvels. Binnen op de bank gaan we aan de koffie en gebak en vooral het heerlijk gezuiverde water uit een karaf met op de bodem gekleurde mineralen.

Onder de koffie

Viathou begint te vertellen en wij hangen ademloos aan haar lippen. De op het landgoed geboren en getogen Viathou kon zo ongeveer eerder paardrijden dan lopen. Jarenlang hield zij van 1989 tot 2008 een Hereford Zoogkoeienhouderij op het landgoed, stamboekvee. Met haar exterieur kennis won zij de national judging competition in Engeland. Zij importeerde twee fokstieren uit Denemarken die zij zelf ophaalde en werd twee keer Nederlands kampioen. Zij heeft zo'n contact met haar koeien en stieren dat zij de cattle-whisperer van de Veluwe wordt genoemd. In dit kader vertelt zij een waar gebeurd verhaal over haar enorme fokstier Lazarus, die zij aan twee enkele losse touwtjes op een grote show in Utrecht meevoerde, terwijl alle andere stieren aan kettingen rondgeleid werden omdat ze gevaarlijk zouden zijn. Dit verhaal dat hieronder volgt, maakt duidelijk dat zij haar bijnaam eer aandoet.

Tijdens het slotgesprek in het begin van de avond verklaart Viathou niet alleen haar bijnaam maar ook haar voornaam Viathou. Deze naam betekent letterlijk *weg naar God* (van 'via' of Latijn voor 'weg' en 'thou' van 'theos' of Grieks voor God). Een van haar voormoeders heette Viathou Peletier en stichtte in 1648 te Montpellier de eerste protestantse kerk. Tijdens het verloop van de dag wordt ons duidelijk dat haar verre achterkleindochter van landgoed Hoog-Deelen uit Hoenderloo haar oude familienaam eer aandoet.

Door haar kennis en ervaring brengt zij in een ononderbroken woordenstroom een diepdoorleefde liefde voor de natuur, de dieren, de bomen en de planten over. Zij werpt voor ons nieuwe gezichtspunten op over talloze onderwerpen: hoe prachtig de natuur in elkaar zit als een grote cirkel van leven; hoe emotioneel-intelligent en hooggevoelig dieren en met name koeien zijn; hoe onwetend er met bos, plant en dier wordt omgesprongen; hoeveel oude wijze kennis we kwijt zijn geraakt. Zij is bezorgd voor de toekomst en zoekt naar wegen om bij de mensen en hun kinderen dit oude natuurbewustzijn weer op te wekken, zodat zij van binnenuit kunnen helen en in harmonie kunnen raken.

Wanneer wij gaan wandelen en later gedurende langere tijd op diverse krachtplekken verblijven en er gewoon lang zitten, ervaren wij het en voelen wij het: Hoog-Deelen is helen. Het is een magische plek, waar we gezuiverd en gesterkt als andere mensen om 20.15u vandaan zullen rijden.

Moeder aarde heelt

Viathou is er vol van. Moeder aarde heelt. De natuur heelt. Door de rust, de stilte, de vogels en hun geluiden, de kleuren en geuren, de gewoontes van de dieren en de co-existentie met mens, dier en plant. Ja, Hoog-Deelen is helen. Er zijn koeien, paarden, schapen, wilde zwijnen, kuddes damherten, dassen in burchten, buizerds, mestkevers en vele andere dieren. En dat alles leeft in harmonie met de mens samen. De mens heeft wel de taak rentmeester te zijn en bos, plant en dier liefdevol en met respect te onderhouden/verzorgen. Zelf vervulde zij als beheerder van het landgoed de rentmeesterfunctie van 1999 tot 2008.

Over het onderhouden van het bos

Het bos moet worden onderhouden, wil het gezond blijven en willen er zich hier geen ziektes ontwikkelen. De bomen moeten licht en lucht krijgen: dus er moet regelmatig en met beleid gekapt. Niet teveel, want dan gaat bij storm het hele bos tegen de vlakte. Terwijl zij ons door een oud dennenbos leidt, ervaart Viathou de daeva's in de toppen. De natuur geeft volgens haar energie; maar ook wij geven energie aan de natuur terug. Als bewust en harmonisch mens voel je de harmonische energie van de natuur; maar die geef je ook weer aan de natuur terug. Zo wordt het energieniveau van plekken in de natuur verhoogd. Op Hoog-Deelen is een hoge energiewaarde gemeten: het trekt de dieren extra aan.

Over het natuurbeleid van grote natuurorganisaties zoals bijvoorbeeld natuurmonumenten heeft zij haar bedenkingen. Het beleid is teveel gestoeld op wetenschappelijk onderzoek. De praktijk pakt vaak anders uit, omdat binnen de wetenschap vele niet aantoonbare en zichtbare aspecten en ontwikkelingen van de natuur niet worden meegenomen (oorzaak en gevolg). Het is wetenschap die in de schappen thuishoort en niet wortelt in de concrete organisatie van de natuur. Het geeft geen pas om stukken land met een hek te omheinen en vervolgens de natuur aan haar lot over te laten onder het motto dat de natuur alles zelf regelt. De gevolgen zijn vaak dramatisch, hetgeen wordt verzwegen. Zij zegt: "De mens dient in een groot park als Nederland zijn zorg en verantwoordelijkheid te nemen voor de ontwikkeling en het welzijn van de natuur en haar processen. Dit moet harmonie ten gevolge hebben en geen chaos en lijden."

Daarnaast geeft Viathou aan dat natuurorganisaties door de overheid worden gedwongen per provincie een minimumaantal hectaren land op te kopen dat bestemd is voor natuurdoeleinden. Anders verstrekt de overheid geen subsidie. Dit beleid heeft consequenties voor kleine boeren en gaat al vele jaren zo door. Vervolgens onttrekt men dit land –zonder het te onderhouden- aan de gemeenschap waardoor de vrije ruimte voor de mens steeds kleiner wordt.

Zoals de natuur en het bos met respect onderhouden dienen te worden, zo moet je ook omgaan met de jacht. En zo komt het gesprek op de jacht.

Over de jacht

Met beleid jagen is een noodzakelijk goed en geen kwaad, stelt Viathou met klem. En het is ook niet zelig. Zelig zijn de dieren die als vleesmachines gehouden worden in de bio-industrie. Wanneer men niet meer jaagt gaat een diersoort de andere domineren, of kan het biotoop waar deze soort leeft tekort gaan schieten. Het is nodig de hele kudde te kennen, te volgen en de hiërarchie in de kudde te begrijpen en in gaten te houden. Vervolgens haal je de zwakkere dieren eruit en zorg je dat ze via ingrijpen van de mens zo diervriendelijk mogelijk aan hun einde komen; de mens die respectvol met dieren omgaat en de dierenwerkelijk kent; de mens die als rentmeester de eindverantwoordelijkheid heeft.

Over de edele koe

Een koe staat heel dicht bij de mens. Het schijnt dat de DNA-structuur van een koe slechts één chromosoom verschilt van die van de mens, aldus Viathou. Is de koe daarom in het moederland en later in het vaderland van India een heilig dier? Het kleinste onzichtbare insectje maakt deel uit van de cirkel van leven, net als de koe en de mens. Het gaat om het besef onderdeel van alles en allen te zijn; het gaat om evenwicht en balans.

Op Hoog-Deelen grazen de koeien tussen de andere dieren. In de natuur. Ook in de winter gaan ze niet naar de stal. Des te gezonder blijven ze, omdat ze het dag- en nachtritme en jaarritme volgen en zorgen voor hun eigen voedselvoorziening. Koeien geven melk wanneer ze een kalf krijgen. Maar de mens heeft het ras van speciale melkkoeien ontwikkeld: het zijn melkfabrieken. Deze koeien moeten net zo goed een kalf krijgen om die stromen melk te produceren, zoals moeders slechts moedermelk kunnen geven wanneer ze hun kind gebaard hebben. Die kalveren worden weggehaald en het moederinstinct van de koeien lijdt. Gedomesticeerde koeien leven in een onnatuurlijke situatie en zijn daarom kwetsbaar. Zieke dieren stinken, gezonde dieren niet. Vliegen komen op vuil af en maken het van kwaad tot erger. Deze onnatuurlijke situatie maakt dier en mens ziek.

Een koe als goede moeder

Een koe moet ruimte krijgen om haar moederlijke gevoelens en moederlijke zorg naar het kalf toe te uiten. Kistkalveren die van de moeder worden weggehaald, zijn uit den boze. Zij vertelt over de diepe droefheid van een koe die haar kalf verloor. Viathou scheidde moeder en kind van de kudde. Op het moment dat de ziel van het kalf heenging hilde de koe. Toen dat moment voorbij was draaide de koe zich om en ging heen. Zij wist: het is voorbij. Tijdens dat moment werd de kudde koeien elders heel onrustig. Zij voelden het heengaan aan. Het is zoals het is. Daarna daalde de rust weer neer.

Koeien zijn dieren met emoties en gevoelens. Ze leven met elkaar mee en zijn met elkaar verbonden. Wanneer dieren die jarenlang samen in kuddes leven, van elkaar gescheiden worden, hebben ze hierover verdriet, zijn ze uit hun balans. Ze blijven zich elkaar herinneren en herkennen elkaar soms na vele lange jaren bij een onverwachts weerzien. Dit geldt ook voor schapen en andere dieren. Viathou geeft een aantal treffende voorbeelden over schapen en over een groot deel van haar eigen Herefordkoeien dat naar Terschelling moest verhuizen.

Wanneer koeien gekalfd hebben, zijn het goede moeders. Ze zorgen uitzonderlijk goed voor hun kleintjes en verliezen ze niet uit het oog. Dit wordt later op onze wandeling bevestigd

door de prachtige oude wijze Hereford koe Moon Lady en kalf Edelweiss. Moon Lady toont ons een paar sterke gekromde hoorns die hier niet zijn afgezaagd. Moon Lady blijft bij Edelweiss en zelfs in het gezelschap van Viathou die ze door en door kent blijft zij ons bekijken en over haar kalf waken. Wanneer de kalfjes in de kudde koeien groter worden, gaan puberen en overal kattedwaad uithalen, dan wordt het de moederkoeien te bont. Ze stellen een *kindermeisje* aan over de kudde dollende kalveren. Het is een vaars die achter de pubers aanloopt en waakt. Zo worden dit soort situaties opgelost in de gemeenschap van intelligente moederkoeien!

Over slachten en oud worden van dieren

Dieren weten ook wanneer ze geslacht worden. Na verloop van tijd is dit moment onvermijdelijk. Het eind is in zicht. De wagen komt... Dan spreek je ze toe en legt het uit. Viathou praat altijd met haar dieren, ook om hen hierop voor te bereiden. Wanneer je ze met respect benadert, dan begrijpen ze het onvermijdelijke en schikken zich er in, wel na aanvankelijk verzet.

In Nederland worden vele dieren niet oud. Op het landgoed loopt een klein paardje van 35 jaar oud, dat van de moeder van Viathou elke avond pap krijgt. Het is belangrijk deze dieren ook aanwezig te laten zijn. Hun wijsheid brengen ze via het morfogenetische veld op anderen over.

Over respect voor het beestenbewustzijn

Tijdens het leven van een dier groeit dit verder door, ja evolueert dit in het 'beestenbewustzijn'. Viathou is ervan overtuigd dat een kalf dat zij meemaakte in een vorig leven een hert was; ooit was haar hond Sara mogelijk een leeuw. Inderdaad beweegt Sara zich - wanneer ze opstaat - vanuit de flanken als een leeuw. Als een trouwe wachter blijft Sara continu aan haar zijde en waakt en behoedt. Wanneer tijdens onze wandeling vier volwassen wilde zwijnen ons vanuit hun modderige waterpoel zo dicht naderen dat zij op twee à drie meter afstand blijven en rustig snuffelen aan het gras op de grond terwijl ze de drie mensen die zacht doorbabbelen nieuwsgierig opnemen, is Sara ondanks de harmonie en de vreedzame sfeer op haar hoede en waakt als een wachter.

Dieren maken een evolutiesprong en zijn aangesloten op de morfogenetische velden, meent onze gids. In de verte stuift een kudde zwijnen met kleintjes tussen de bomen weg. Elders steekt een damhart nieuwsgierig zijn gewei door de struiken. Kuddes damherten springen over de boomstronken heen. Wat bijzonder. Wat uniek. In het park dat Nederland geworden is, mag dit zomaar zijn. Een mestkever wentelt een zware hertenkeutel rond: hij/zij voedt zich met de mest en uit de resten ontstaat nieuwe aarde. Ik ben blij als eerste dier op onze tocht de mestkever tegen te komen. Heel symbolisch. We komen er later nog vele tegen, in groepen samenwerkend op de paden met hier en daar een uitwerpsel in de groene aarde. In Egypte is dit een heilig dier: de scarabee. Wanneer wij op de terugreis naar huis twee uur voor een tunnel in de file vaststaan, blijkt de tunnel ondergelopen door een kapotte rioolbuis. Shit van een andere kant. Het kan verkeren.

Over het wederzijdse vertrouwen van mens in dier en dier in mens

Viathou benadrukt hoe belangrijk het is om vertrouwen op te bouwen en te hebben in het dier. Als je dit doet, zal het dier jou nooit wat doen. De mens is de meester over het dier, niet

vanuit macht want dat veroorzaakt angst, maar vanuit liefdevolle kracht. Ze vertelt over het agressieve wilde zwijn, dat uiteindelijk voor haar uit de weg ging en afdroop. Ze vertelt over haar vertrouwen in de stier Lazarus, een vertrouwen waarmee ze menigeen in 1996 versted deed staan en haar bijnaam verdiende. In dat jaar vond in de Jaarbeurs te Utrecht de Nederlandse Rundvee Manifestatie plaats... Viathou duwt de enorme en oersterke stier Lazarus een grote trailer in. Ze zegt tegen hem dat ze nu samen iets heel bijzonders gaan doen en dat hij echt naar haar moet luisteren. Eenmaal in Utrecht aangekomen, blik Lazarus nieuwsgierig uit het bovenluik van de trailer en komt met kop en hoorns vast te zitten. Viathou grijpt hem bij kop en hoorns en wrikt hem terug, terwijl hij op dat moment de kracht heeft om met gemak de hele trailer op te blazen. Wanneer zij hem uit zijn trailer bevrijdt, trekt zij hem aan twee losse touwtjes voort de grote met kunstmatig tl-licht verlichte hal in, een voor hem onnatuurlijke omgeving waar zich vele, vele mensen bevinden. Opnieuw spreekt zij hem toe: nu moet je meewerken anders loopt het niet goed met je af. De vrije Lazarus moet in de rij tussen alle zwaargeketende stieren aansluiten. En gedraagt zich keurig.

Viathou leerde van hem dat je een dier, dat je door en door kent, werkelijk kunt vertrouwen. De mens kan hiervan leren vertrouwen te hebben en gestuurd en geleid te worden door de kosmos.

Over de intelligentie van dieren

Dieren gaan uit zichzelf onder een boom staan wanneer het gaat regenen. Wanneer de vogels blijven zingen in de regen, kun je er donder op zeggen dat het de hele dag doorblijft regenen. De dieren voelden het collectief aan toen er een tsunami op komst was: ze trokken zich terug in de bergen. Sommige mensen hebben dat waargenomen. Slechts de hond aan de ketting kwam om. De dieren, van de grote olifanten tot de kleine padden toe, voelden de ramp aankomen en handelden intelligent. Een voorbeeld voor de mensen.

De noodzaak kinderen te laten ervaren in de natuur

Wat zou het niet mooi zijn kinderen die alleen leren door dingen te ervaren, in de natuur te brengen. Wat is er in de natuur veel te leren over de heiligheid van het dier, de boom, de plant en de steen. Over het deel uitmaken van de grote cirkel van eenheid en heelheid. Wanneer iets dood gaat, gaat het ogenschijnlijk dood. Onder de juiste omstandigheden ontkiemt op het juiste moment een klein zaadje: kiem van nieuw leven. Dood bestaat niet: ook niet voor mensen. Wat een troost. Wat een levensles.

Oproep aan de moeders

Rationele kennis moet geïntegreerd worden in het beleven en ervaren. In de moeders leeft de diepe intuïtieve kennis van het innerlijk weten, meent Viathou. Moeders willen gezien worden in hun moederkracht - uit welk milieu ze ook komen en wat voor opleiding ze ook achter de rug hebben. Wanneer staan de moeders op om in hun kinderen dit weten weer bewust te leren? Viathou stelt de retorische vraag. Maar hoopt op een reactie... Kan Academie PanSophia, kenniscentrum voor matriarchaat en eenheidsbewustzijn hieraan een bijdrage leveren? Een van de werkterreinen van de Academie is het kennisveld natuur en landschap. Hierbij hoort het ervaren van de energie van Moeder aarde op krachtplekken. Het is belangrijk de rationele kennis te integreren in de gevoelslaag en deze te openen voor de edele energieën van boom, plant en dier.

Wanneer wij later op krachtplekken en in de steenkring met het schitterende uitzicht over de lager gelegen hoge Veluwe verblijven, groeit een diepe dankbaarheid voor alles wat Viathou op deze dag overdroeg. Over de manier waarop zij dit ongerepte stuk natuur zo lang wist te beschermen dat de dieren zich veilig weten en elkaar en de mens vertrouwen. Ja heus, hier ligt de leeuw naast het bokje. Hier is harmonie en vrede tussen de aarde en de mens, tussen plant, boom, dier en mens.

Over de heiligheid van lichaam van de mens en het aardelichaam van Moeder natuur

Het lichaam is de tempel van ziel en geest. Het is de manifestatie of uitdrukking van wat is. Ziektes in ziel en geest worden in het lichaam uitgewerkt. Kanker kan woeden. Maar nadat deze is uitgewoed, zijn de schadelijke stoffen uit het lichaam verdwenen en is het lichaam uitgezuiverd en gedeblokkeerd. Als je niet lichamelijk uitzuivert, ga je zweven en daar heeft Viathou niet veel mee op. Zij is nuchter en goed geaard in haar werkkleding: een spijkerbroek, een sportief blauw jack en stevige bergschoenen: haar dagelijkse outfit waarmee ze lang en frêle als zij is, dagelijks uren over het landgoed loopt en alles ziet en in de gaten houdt. Zij reikt vanuit haar wortels in Moeder aarde een weg naar balans, heelheid en eenheid aan. Zij schept een hemel op aarde: een Viathou. Ja, in Hoog-Deelen is het helen. Door en met Moeder aarde.

Verslag van het gesprek op 12 augustus 2008 tussen Viathou Peletier, Paula van Kersbergen en Annine van der Meer (verslag)